

for lille og ubrugeligt, idet endog de Landpostbude, som skulde være der, ikke kunde faa Plads. Og hvad gjorde man saa? Saa tog man en stor Del af den meget lille Ventosal og lagde den til Kontoret. I dette Øjeblik er der saa at sige ikke nogen Ventosal, i alt Fald er det Antal Mennesker, der kan være der, saa begrænset, at Forholdene er utaaelige. Dette føles naturligvis i højeste Grad nu, da Banen fra Herning til Give fører et betydeligt Antal rejsende til Give, og de maa vente der en ikke ringe Tid. Vi var forberedte paa — og det skal ingen høre nogen Bebrejdelse for —, at hele Driften under de nuværende Forhold vilde blive ret primitiv, men man havde dog ikke forudsat, at Administrationen vilde, om jeg saa maa sige, berøve det rejsende Publikum den Smule Tag, det havde over Hovedet, saa det nu maa staa ude, hvordan Vejret end er. Dersom jeg turde gøre en Henstilling til den højtærede Minister og Finansudvalget, vil jeg sige: Rejs derud og se. Jeg vil ikke en Gang ønske, at De skulde komme en Dag, hvor det sner, men hvis De kommer en Dag, hvor det er rigtig pinende koldt, og uden at have forsynet Dem meget med Pelsværk, vil De sige: Dette her er ganske umuligt, man kan ikke forlange af Mennesker, at de saaledes skal staa ude, hvordan Vejret er. Administrationen kan ikke undskylde sig med, at den ikke har haft Kendskab til dette Forhold, thi den maa have kunnet se, at naar man uden videre tager det meste af Ventosalen bort, skaber man Tilstande, som er umulige.

Jeg vil for øvrigt sige — jeg retter det ikke som nogen Bebrejdelse til den højtærede Minister —, at de i Administrationen, som har med den stedlige Ledelse af denne Sag at gøre, vist gaar ud fra en Opfattelse, som de ikke er berettigede til at gaa ud fra, nemlig at der her ikke vil komme nogen videre Trafik. Det er en helt taabelig Opfattelse. Vejle—Give-Banen har hidtil været en af de Privatbaner, hvor der har været overordentlig stor Trafik. Naturligvis vil Forholdene der blive noget forandret, naar den bliver Statsbane, men der er adskillige Knudepunkter, deriblandt Give, som vil beholde et meget betydeligt Opland. Derfor er det Uret at gaa ud fra, at det er et af de Punkter, som man kan behandle næsten som det skal være. Overfor den højtærede Trafikminister og Finansudvalget vil jeg fremhæve, at det ikke er klogt at lade de forskellige Røster, som kommer til at lyde

i denne Sag, uohørte. Thi hvad vil Følgen blive? Den vil blive, at allerede før Anlægget og Ombygningen er færdige, vil man komme til at staa overfor den bydende Nødvendighed, at det hele maa laves om, og det er en taabelig Økonomi, som vi i vor Jernbaneadministration allerede har lidt meget under, og som vi vel her ogsaa vil komme til at lide under. Jeg vil derfor henstille baade til den højtærede Trafikminister og til Finansudvalget, at de mellem anden og tredje Behandling tager denne Sag op til fornyet og velvillig Overvejelse.

Naar jeg har draget denne Sag frem her, er det ikke — som man maaske kunde være tilbøjelig til at sige —, fordi en Rigsdagsmand skal tale for sin Kreds og tale for sine Vælgere. Nej, det er ikke derfor, men fordi Forholdene paa Give Station er utaaelige og umulige, og det burde Administrationen have set. Jeg vil derfor haabe, at man vil tage Sagen op til velvillig Overvejelse og søge at faa Spørgsmaalet løst, thi undlader man det nu, vil Følgen blive, at man senere kommer til at betale det langt dyrere. Et retfærdigt Krav vil hverken Ministeren eller Rigsdagen kunne modsætte sig i det lange Løb. Og det er kun et Retfærdighedskrav, her er rejst. Her er ikke Tale om nogen Slags Luksus, af hvad Navn nævnes kan, her er Tale om at imødekomme blot det nødvendigeste Krav.

I Tilslutning til den sidste ærede Taler vil ogsaa jeg paa det bedste anbefale det Ændringsforslag, som Flertallet i Finansudvalget har stillet, hvorefter Bevillingen til Funder—Bramminge-Banen skal forhøjes fra 700,000 Kr. til 1 Million, og jeg vil som han saa stærkt som muligt understrege, at den højtærede Trafikminister bør sørge for, at hvad der paa Finansloven bliver bevilget til Banen, ogsaa bliver brugt dertil. I den Tid, hvor Ombygningen af Vejle—Give-Banen og Anlægget af Give—Herning-Banen har været for baade teoretisk og praktisk, har vi lidt under dette evindelige Smøleri. Men naar vi i Fjor bevilgede $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Funder—Bramminge-Banens Anlæg, gik vi sikkert alle ud fra, at det var Penge, der i indeværende Finansaar skulde bruges. Maa jeg spørge, hvor meget der er brugt? Det kan da kun være en overordentlig lille Brøkdæl; thi saa vidt jeg ved, er der ikke sket andet, end at Banen er paa en forholdsvis kort Strækning blevet stukket ud i Marken. Jeg vil haabe, at det ikke skal gaa der, som det er gaaet